

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 2019 r.

zmieniające rozporządzenie – Regulamin urzędowania sądów powszechnych

Na podstawie art. 41 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 52, 55, 60, 125, 1469 i 1495) zarządza się, co następuje.

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. poz. 1141) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 30 w ust. 1 po pkt 19 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 20 w brzmieniu:
„20) stwierdza niemożność utworzenia składu do rozpoznania zażalenia na podstawie art. 394^{1a} § 3 K.p.c., przy czym okoliczność ta nie podlega badaniu przez sąd drugiej instancji.”;
- 2) w § 31 w ust. 2 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
„2a) koordynację wykorzystania sal rozpraw oraz innych pomieszczeń w budynku sądu lub poza budynkiem i przedstawianie prezesowi kwartalnych ocen ich wykorzystania.”;
- 3) w § 46:
 - a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Referent sprawy w przedmiocie nadzoru nad egzekucją z nieruchomości jest referentem w sprawach:
 - 1) w przedmiocie skargi na czynności komornika,
 - 2) o ustanowienie kuratora dla dłużnika (art. 802 K.p.c) lub dla osoby nieobecnej (art. 928 K.p.c.),– związanych z postępowaniami egzekucyjnymi, w których prowadzona jest objęta nadzorem egzekucja z nieruchomości.”;
 - b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
„2a. Sprawy wszczęte z urzędu na podstawie art. 570 K.p.c. albo 759 § 2 K.p.c. są przydzielane temu orzecznikowi, który wydał decyzję o wszczęciu postępowania. Jeżeli jednak do wszczęcia sprawy doszło na skutek wystąpienia,

o którym mowa w art. 169 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 771 z późn. zm.), a sprawa dotyczy czynności podejmowanych w toku objętej nadzorem egzekucji z nieruchomości, stosuje się odpowiednio przepis ust. 2.”,

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Skład wyznaczony do rozpoznania zażalenia podlegającego rozpoznaniu na podstawie art. 394^{1a} K.p.c. albo 394² K.p.c. rozpoznaje także wszystkie dalsze zażalenia podlegające rozpoznaniu na podstawie tych przepisów, jakie zostały złożone w danej sprawie do momentu odbycia posiedzenia wyznaczonego na rozpoznanie pierwszego z zażaleń. Od wymogu powyższego można odstąpić, jeżeli rozpoznanie później wniesionych zażaleń wiązałoby się z koniecznością odwołania terminu posiedzenia wyznaczonego na rozpoznanie zażaleń wniesionych wcześniej.”;

4) w § 48 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli akta sprawy liczą powyżej 50 tomów lub przewidywany zakres postępowania dowodowego uzasadnia przypuszczenie, że w sprawie niezbędne będzie wyznaczenie co najmniej 10 terminów rozprawy, prezes sądu może przed losowaniem wyłączyć sędziego pełniącego funkcje, o której mowa w § 68 ust. 1 pkt 2 lit. f-h, lub mającego już w swoim referacie takie sprawy. Prezesa sądu może wyłączyć prezes sądu przełożonego.”;

5) w § 50 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W sprawach rozpoznawanych w składzie trzech sędziów w pierwszej instancji albo rozpoznawanych przez inny skład sądu na podstawie art. 394^{1a} K.p.c. albo art. 394² K.p.c. pozostali dwaj sędziowie mogą zostać wyznaczeni do określonej grupy spraw przez SLPS lub zgodnie z zasadami określonymi przez prezesa sądu.”;

6) w § 54 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku zmiany referenta na skutek wyłączenia orzecznika lub podziału referatu przewodniczący wydziału, jeżeli przemawiają za tym względy organizacyjne, może zarządzić ponowne wyznaczenie także pozostałych członków składu zgodnie z przepisami niniejszego oddziału.”;

7) § 55 otrzymuje brzmienie:

„§ 55. 1. Określony rodzaj spraw może być przydzielony tylko niektórym sędziom lub można im zwiększyć procentowe wskaźniki przydziału w tych sprawach,

a w pozostałych sprawach podział czynności może przewidywać zmniejszenie wskaźników lub wyłączenie ich z przydziału (specjalizacja).

2. Projekt podziału czynności w zakresie obejmującym specjalizację należy podać do wiadomości sędziów wydziału lub wydziałów, o których mowa w § 77 ust. 2. Ustalenie nowego podziału czynności wymaga zgody sędziów objętych specjalizacją oraz braku sprzeciwu co najmniej 85% sędziów w terminie 14 dni od podania projektu do wiadomości.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku referendarzy sądowych, przydzielania sędziom delegowanym na podstawie art. 77 § 9 ustawy tylko niektórych rodzajów spraw oraz powierzenia sędziemu orzekania w sekcji lub w sprawach prowadzonych na podstawie Konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę sporządzonej w Hadze dnia 25 października 1980 r. (Dz. U. z 1995 r. poz. 528 oraz z 1999 r. poz. 1085), zwanej dalej: „Konwencją haską”.

4. Stosując przepis ust. 2 zdanie drugie, pomija się sędziów nieobecnych, których referaty zostały częściowo lub w całości podzielone, oraz sędziów delegowanych na podstawie art. 77 § 1 ustawy.”;

8) § 56 otrzymuje brzmienie:

„§ 56. 1. Jeżeli sprawa opiekuńcza może zostać połączona z już przydzieloną sprawą opiekuńczą dotyczącą tego samego małoletniego na podstawie art. 219 K.p.c., przydziela się ją referentowi już przydzielonej sprawy.

2. Jeżeli sprawa nieletniego może zostać połączona z już przydzieloną sprawą tego samego nieletniego na podstawie art. 219 K.p.c., przydziela się ją referentowi już przydzielonej sprawy.

3. Jeżeli sprawa z zakresu władzy rodzicielskiej lub kontaktów z dzieckiem oraz sprawa nieletniego dotyczą tej samej osoby, sprawę jeszcze nieprzydzieloną przydziela się referentowi sprawy już przydzielonej.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się, jeżeli od wpływu sprawy już przydzielonej upłynęły 3 lata. Jeżeli została przydzielona sprawa przy zastosowaniu ust. 1–3, upływ okresu 3 lat należy liczyć od wpływu pierwszej sprawy przydzielonej według zasad ogólnych. Referent sprawy już przydzielonej nie uczestniczy w przydziale, z zastrzeżeniem § 43 ust. 1 zdanie drugie.

5. Sprawy związane z wykonaniem orzeczenia podlegają przydziałowi sędziemu, który był referentem sprawy, w której zostało wydane wykonywane orzeczenie. Sprawę

wykonawczą można przydzielić innemu sędziemu, jeżeli na podstawie ust. 4 została mu przydzielona nowa sprawa dotycząca osoby, której ma dotyczyć wykonanie.

6. Przy podziale referatu sprawy opiekuńcze i nieletnich przydziela się sędziemu, który już ma w swoim referacie sprawę opiekuńczą lub sprawę nieletniego dotyczącą tej samej osoby. W pozostałych sprawach opiekuńczych i nieletnich z dzielonego referatu podziałem obejmuje się po jednej sprawie dotyczącej jednej osoby. Sprawy niepodzielone podlegają przydziałowi na podstawie ust. 1-3. Przepisu ust. 4 nie stosuje się.”;

9) w § 61:

a) w ust. 2:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przekazaniem sprawy do innego sądu lub innego wydziału tego samego sądu, albo lub przekazaniem na podstawie art. 618 § 2 K.p.c.”,

– uchyla się pkt 6,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku zwrotu spraw zakończonych w sposób wymieniony w ust. 2 do referatu sędziego, SLPS przydzieli referentowi o jedną sprawę mniej w tej samej kategorii.”;

10) w § 68 w ust. 1:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przydział do wydziału lub wydziałów sądu, udział w składach trzech sędziów wyznaczonych do rozpoznania zażaleń przez inny skład sądu na podstawie art. 394^{1a} K.p.c. albo 394² K.p.c., a w przypadku przydziału w ramach wydziału do wydzielonej sekcji – również wskazanie sekcji;”,

b) w pkt 2:

– lit b i c otrzymują brzmienie:

„b) co najmniej 90% – sędzia będący członkiem kolegium sądu okręgowego, w którego obszarze właściwości limit etatów sędziowskich wynosi mniej niż 200, lub sądu apelacyjnego, w którego obszarze właściwości limit etatów sędziowskich wynosi mniej niż 900, zastępca przewodniczącego wydziału liczącego do 15 orzeczników, zastępca rzecznika dyscyplinarnego, rzecznik prasowy i koordynator do spraw mediacji w sądzie okręgowym, w którego obszarze właściwości limit etatów

sędziowskich wynosi mniej niż 200, a ponadto sędzia, któremu powierzono zastępowanie sędziego orzekającego w sprawach prowadzonych na podstawie Konwencji haskiej,

- c) co najmniej 75 % – sędzia będący członkiem kolegium sądu okręgowego, w którego obszarze właściwości limit etatów sędziowskich wynosi nie mniej niż 200, lub sądu apelacyjnego, w którego obszarze właściwości limit etatów sędziowskich wynosi nie mniej niż 900, zastępca przewodniczącego wydziału liczącego powyżej 15 orzeczników, zastępca rzecznika dyscyplinarnego oraz rzecznik prasowy w sądzie apelacyjnym oraz w sądzie okręgowym, w którego obszarze właściwości limit etatów sędziowskich wynosi nie mniej niż 200, koordynator do spraw mediacji w sądzie okręgowym, w którego obszarze właściwości limit etatów sędziowskich wynosi nie mniej niż 200, oraz kierownik sekcji, a ponadto sędzia, któremu powierzono orzekanie w sprawach prowadzonych na podstawie Konwencji haskiej,”

– lit. h otrzymuje brzmienie:

- „h) 10% – sędzia delegowany do pełnienia obowiązków dyrektora, zastępcy dyrektora Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, kierownika działu albo sekcji w Krajowej Szkole, 15% – sędzia delegowany do pełnienia obowiązków głównego specjalisty w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury lub prowadzenia zajęć szkoleniowych w Krajowej Szkole.”;

11) w § 70:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Sprawę, w której posiedzenie nie zostało odwołane, rozpoznaje zastępca wyznaczony w planie zastępstw na dany dzień. Jeżeli nie jest możliwe należyte przygotowanie się zastępcy do sprawy lub rozpoznanie przez niego sprawy wymagałoby powtórzenia znacznej części postępowania, na pisemny wniosek zastępcy, który pozostawia się w aktach, przewodniczący wydziału może zarządzić odwołanie posiedzenia. ”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. O odwołaniu posiedzenia osoby zawiadomione i wezwane na posiedzenie należy poinformować również za pośrednictwem dostępnych środków komunikacji. ”,

- 12) w dziale III tytuł rozdziału 2 otrzymuje brzmienie „Czynności przewodniczącego wydziału, przewodniczącego posiedzenia lub rozprawy, orzeczników oraz asystentów sędziego”;
- 13) w § 80 w ust. 1:
- a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3) ustala harmonogram korzystania z sal rozpraw przez poszczególne składy orzekające, z uwzględnieniem możliwości skorzystania z sali w razie potrzeby poza harmonogramem, a nadto zapewnia orzecznikom dostęp do informacji o wolnych salach rozpraw oraz innych możliwych do wykorzystania na potrzeby posiedzeń pomieszczeniach w budynku sądu;”,
- b) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:
- „3a) informuje dyrektora sądu o niewykorzystanych przez orzeczników salach rozpraw oraz innych możliwych do wykorzystania na potrzeby posiedzeń pomieszczeniach w budynku sądu;”,
- c) pkt 6 otrzymuje brzmienie:
- „6) podejmuje decyzje w przedmiocie odwołania posiedzenia w przypadku nieobecności referenta, kontroluje zasadność odraczania i przerywania rozpraw lub posiedzeń oraz bieg spraw, w których postępowanie jest przewlekłe;”,
- d) pkt 8 otrzymuje brzmienie:
- „8) ustala miesięczny harmonogram przydziału asystentów oraz udostępnia go sędziom i asystentom, a w przypadku odstępstwa od równego przydziału asystentów, w szczególności spowodowanego zwiększeniem przydzielonej pomocy asystenta sędziom rozpoznającym sprawy skomplikowane i wielowątkowe, wskazuje w miesięcznym harmonogramie powody tego odstępstwa.”;
- 14) § 81 otrzymuje brzmienie:
- „§ 81. 1. Przewodniczący wydziału, w którym wydano orzeczenie w pierwszej instancji, wykonuje czynności w postępowaniu odwoławczym aż do przedstawienia akt sprawy sądowi drugiej instancji lub innemu składowi sądu pierwszej instancji.
2. W sprawach karnych podział czynności może określić, że czynności w postępowaniu odwoławczym lub określony ich zakres wykonują referenci sprawy.
3. Po zwrocie akt przewodniczący wydziału zapoznaje się z orzeczeniami sądu odwoławczego i zarządza, aby kopie orzeczenia otrzymali sędziowie, którzy wydali
- ”

zaskarżone orzeczenia, a w przypadku, gdy orzeczenie dotyczy zagadnienia prawnego, w którym orzecznictwo było niejednolite, wszyscy sędziowie wydziału.";

15) w § 84:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Czynności wymienione w ust. 1 pkt 1 i 2 w sprawach drugoinstancyjnych oraz w sprawach rozpoznawanych przez inny skład sądu na podstawie art. 394^{1a} k.p.c. albo art. 394² K.p.c. należą do przewodniczącego posiedzenia lub przewodniczącego wydziału. Jeżeli referentem sprawy jest sędzia delegowany na podstawie art. 77 § 9 ustawy, przewodniczący wydziału w razie potrzeby wyznacza przewodniczącego posiedzenia spośród pozostałych członków składu.";

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Przewodniczący posiedzenia lub rozprawy sądu drugiej instancji zarządza odbycie narady wstępnej, jeżeli w sprawie występują skomplikowane zagadnienia faktyczne lub prawne. Powyższy przepis stosuje się także w sprawach rozpoznawanych przez inny skład sądu na podstawie art. 394^{1a} K.p.c. albo art. 394² K.p.c.";

16) po § 84 dodaje się § 84a w brzmieniu:

"§ 84a. 1. W postępowaniu cywilnym asystent sędziego wydaje w sprawie przydzielonej referentowi do rozpoznania zarządzenia zastrzeżone dla przewodniczącego, o których mowa w art. 47² K.p.c., w zakresie przekazanym przez referenta.

2. Niezależnie od upoważnienia, o którym mowa w ust. 1, przewodniczący wydziału może upoważnić asystenta do podejmowania czynności administracji sądowej, o których mowa w § 80 ust. 1 pkt 1 i 2, a nadto upoważnić do wydawania zarządzeń, o których mowa w art. 47² K.p.c., w sprawach niewymienionych w ust. 1 - w zakresie przez siebie ustalonym. "

17) uchyla się § 85;

18) w § 96 po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

"1a. W przypadku doręczenia, o którym mowa w art. 139¹ K.p.c., powodowi doręcza się zaadresowaną w sposób przyjęty dla korespondencji sądowej kopertę zawierającą wszystkie pisma podlegające doręczeniu, zamkniętą w sposób uniemożliwiający dostęp do zawartości przesyłki bez pozostawienia widocznych śladów, wraz ze zobowiązaniem do doręczenia tego pisma pozwanemu za pośrednictwem komornika oraz pouczeniem o treści § 2 art. 139¹ K.p.c.

1b. Pismo do kierowane do powoda zwolnionego od kosztów sądowych zaopatruje się dodatkowo w informację, że koszty komornicze związane z doręczeniem pokrywa tymczasowo sąd, przy którym działa komornik.”;

19) w § 101 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. Korespondencja z innymi sądami, prokuraturami, organami administracji publicznej, komornikami sądowymi i notariuszami odbywa się w drodze elektronicznej z wykorzystaniem odpowiedniego systemu teleinformatycznego lub adresów poczty elektronicznej, chyba że nie jest to możliwe.”;

20) w § 103 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. Weksle i czeki powinny być przechowywane ze szczególną starannością, w wyznaczonym przez prezesa sądu miejscu posiadającym odpowiednie zabezpieczenia techniczne, które uniemożliwiają ich zniszczenie lub usunięcie przez osoby do tego nieuprawnione.”;

21) po § 113 dodaje się § 113a w brzmieniu:

„§ 113a. Świadkowi, od którego mają zostać odebrane zeznania w sposób przewidziany w art. 271¹ K.p.c., doręcza się tekst przyrzeczenia z pouczeniem o obowiązku jego podpisania i zwrotu wraz z zeznaniami złożonymi na piśmie w terminie wskazanym przez sąd.

2. W korespondencji skierowanej do świadka określa się fakty, których mają dotyczyć zeznania, termin ich złożenia, oraz dołącza się listę pytań, o ile została ona sporządzona.”;

22) w § 127 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

"1. Po zakończeniu postępowania weksle i czeki kierownik sekretariatu włącza do akt sprawy, po uprzednim umieszczeniu na nich adnotacji określającej sąd, w którym toczyło się postępowanie, sygnaturę akt sprawy, z której je wydano, datę i sposób zakończenia postępowania. Dokumenty te przechowywane są w aktach w zabezpieczonej kopercie z adnotacją o jej zawartości i oznaczonej kolejnym numerem strony.

2. Dokumenty, o których mowa w ust. 1, mogą być wydane po prawomocnym zakończeniu postępowania wyłącznie z adnotacją, o której mowa w ust. 1. Kopię wydanego dokumentu z adnotacją pozostawia się w aktach sprawy."

23) w dziale III w rozdziale 9 po oddziale 5 dodaje się oddział 6 w brzmieniu:

„Oddział 6

Posiedzenia przygotowawcze w sprawach cywilnych

§ 152a. Posiedzenie przygotowawcze można połączyć ze spotkaniem informacyjnym.

§ 152b. Wraz z wezwaniem na posiedzenie przygotowawcze poucza się strony lub uczestników postępowania nieprocesowego o celu posiedzenia przygotowawczego, skutkach niestawiennictwa powoda bez usprawiedliwienia, możliwości przeprowadzenia posiedzenia bez udziału powoda na jego wniosek oraz o skutkach niestawiennictwa pozwanego.

§ 152c. Posiedzenie przygotowawcze może być wyznaczone na sali rozpraw albo w innym pomieszczeniu w budynku sądu, pozwalającym zrealizować cele tego posiedzenia.

§ 152d. Do wokand z posiedzenia przygotowawczego nie stosuje się § 92 ust. 2 i 3, § 93 i § 94.

§ 152e. W czasie posiedzenia przygotowawczego nie stosuje się § 110 ust. 2.

§ 153f. Plan rozprawy sporządza się w formie wydruku komputerowego. W wyjątkowych sytuacjach plan rozprawy można sporządzić pismem maszynowym lub odręcznie.

§ 154g. W przypadku odroczenia posiedzenia przygotowawczego należy ogłosić stronom kolejny termin posiedzenia, chyba że przyczyną odroczenia jest skierowanie sprawy do mediacji.

§ 154h. Pełnomocnika strony, który stawił się na posiedzenie przygotowawcze mimo że nie został na nie wezwany, należy dopuścić do czynności na tym posiedzeniu, nawet gdy nie stawiła się ta wezwana strona. Obowiązek stawiennictwa strony uznaje się wtedy za spełniony. ";

24) po § 162 dodaje się § 162a i 162b w brzmieniu:

"§ 162a. 1. W przypadku przewidzianym w art. 13e ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2019 poz. 785, 1043, 1469 i 1815), zwanej dalej „u.k.s.c.”, za należycie opłacony uznaje się pozew, od którego strona uiszczyła opłatę w już obniżonej wysokości, jeżeli przy jego wniesieniu uprawdopodobniono podstawę tego obniżenia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w przypadkach, gdy przepisy o kosztach sądowych przewidują zaliczenie uiszczony wcześniej opłaty na poczet innej.

§ 162b. W przypadku przewidzianym w art. 25a u.k.s.c. wysokość opłaty należnej od powództwa przed rozszerzenia lub zmiany przyjmuje się bez uwzględnienia zmiany tej wysokości wynikłej z ewentualnego zwolnienia od kosztów sądowych.”;

25) w § 183:

a) uchyla się ust. 1;

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku złożenia przez stronę w postępowaniu uproszczonym oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia apelacji, czyni się o tym wzmiankę w aktach sprawy, którą podpisuje strona składająca to oświadczenie.”

26) § 296 otrzymuje brzmienie:

”§ 296. Na żądanie sądu właściwości ogólnej otrzymuje on dostęp do akt sprawy za pośrednictwem konta użytkownika w systemie teleinformatycznym.”;

27) po § 305 dodaje się § 305a w brzmieniu:

”§ 305a. 1. Jeżeli rozpoznanie sprawy będzie wymagać więcej niż jednego terminu posiedzenia jawnego lub rozprawy, przewodniczący wyznacza posiedzenie organizacyjne, w celu ustalenia z obrońcami terminów posiedzeń i rozpraw, na których sprawa być rozpoznana, na którym wyznacza się w miarę możliwości do razu wszystkie terminy posiedzeń lub rozpraw, planując je, o ile nie ma ku temu przeszkód, w kolejnych dniach sesyjnych.

2. Posiedzenie organizacyjne jest obowiązkowe w sprawach wskazanych w art. 349 § 1 K.p.k.”.

28) załącznik nr 1 otrzymuje brzmienie określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Wzór formularza podziału czynności w brzmieniu nadanym niniejszym rozporządzeniem stosuje się po raz pierwszy do podziałów czynności ustalanych na podstawie art. 22a § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych najpóźniej do końca listopada 2019 r.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

1) § 1 pkt 8, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.;

2) § 1 pkt 9, który wchodzi w życie z dniem 7 lutego 2020 r.;

- 3) § 1 pkt 1-3, pkt 5, pkt 10 lit. a, pkt 11-28 oraz § 2, które wchodzą w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOSCI

Opracowano pod względem prawnym, legislacyjnym i redakcyjnym
Zastępca Dyrektora Departamentu Legislacyjnego Prawa Karnego
Wojciech Ulitko
/podpisano elektronicznie/

Uzasadnienie

Podstawą prawną wydania projektowanego rozporządzenia jest art. 41 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 52, z późn. zm.), zwanej dalej „u.s.p.”.

Projektowana nowelizacja ma na celu dostosowanie przepisów rozporządzenia do zmian wprowadzonych ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1469) oraz ustawą z dnia 30 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy prawo upadłościowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz.1802).

Zmiana w pkt 1 związana jest z wprowadzeniem do K.p.c. ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1469) rozwiązania w art. 394^{1a} § 3, przewidującego przekazanie tzw. zażalenia poziomego sądowi drugiej instancji w przypadku, gdy nie można utworzyć składu w sądzie pierwszej instancji. Uprawnienie do ustalenia braku możliwości utworzenia takiego składu przekazane zostały prezesowi sądu. Należy przyjąć rozwiązanie, zgodnie z którym ustalenia poczynione w tym zakresie przez prezesa sądu nie podlegają już badaniu na dalszym etapie sprawy. Zaproponowana zmiana powiązana jest z nowelizacją § 68 Regulaminu, w którym wskazano, że podziale czynności dla każdego sędziego, który przygotowany jest przez prezesa, należy uwzględnić również ewentualny udział w składach 3 sędziów wyznaczonych do rozpoznania zażeń przez inny skład sądu na podstawie art. 394^{1a} K.p.c. albo 394² K.p.c.

Zmiana w pkt 2 jest ściśle związana ze zmianami § 80 ust. 1 pkt 3a oraz § 84 ust. 1 pkt 2. Wprowadzenie nowego typu posiedzeń w postępowaniu cywilnym – posiedzeń przygotowawczych – wymaga zharmonizowanego wykorzystywania sal rozpraw oraz innych pomieszczeń w danym sądzie, czym powinien się zajmować dyrektor sądu. Zapewnienie prawidłowego obiegu informacji umożliwi dyrektorowi sądu ocenę racjonalności wykorzystania pomieszczeń zajmowanych przez poszczególne wydziały i sekcje oraz dokonywanie na bieżąco niezbędnych korekt w tym zakresie.

Zmiany w pkt 3 zmierzają do usprawnienia przebiegu postępowania egzekucyjnego. W § 46 ust. 2 wymieniono sprawy, które bezpośrednio dotyczą zapewnienia ochrony interesów uczestników egzekucji z nieruchomości oraz osób trzecich, na których prawa oddziałują dokonane czynności. W tego rodzaju sprawach sędzia sprawujący nadzór nad egzekucją i znający jej przebieg najlepiej wie, czy istnieje potrzeba ustanowienia kuratorów z urzędu dla

dłużnika lub innej osoby nieobecnej. Pożądane jest też, aby to ten sędzia rozpoznawał skargi na czynność komornika w tych postępowaniach.

W dodanym ust. 2a zaproponowano wyłączenie z SLPS spraw wszczynanych z urzędu na zarządzenie sędziego. Sędzia, który powziął decyzje o potrzebie ingerencji z urzędu w przebieg postępowania egzekucyjnego bądź widzi potrzebę wszczęcia z urzędu postępowania, jako sąd opiekuńczy, powinien następnie tę sprawę rozpoznać. Przydzielenie (tak jak to ma miejsce obecnie) tego rodzaju spraw losowo może powodować odmienną ocenę sprawy przez referenta, prowadzić do bezpodstawnego zakreszania spraw i z całą pewnością nie służy dobru wymiaru sprawiedliwości. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy wszczęcie postępowania na podstawie art. 759 § 2 K.p.c. jest następstwem działania uprawnionych organów nadzoru administracyjnego.

W dodanym ust. 3a wprowadzono rozwiązanie, które dotychczas obowiązywało przy wpłynięciu kilku zażaleń „pionowych”, co powinno przełożyć się na szybkość procedowania w przypadku rozpoznawania większej liczby zażaleń „poziomych” wpływających po sobie w krótkim okresie czasu, zanim jeszcze rozpoznane zostanie pierwsze spośród nich.

Zmiana w pkt 5 polega na wprowadzeniu w przypadku „zażaleń poziomych” rozwiązań dotyczących losowego przydziału spraw właściwych dotąd zażaleniom o charakterze dewolutywnym.

Zmiana w pkt 9 uwzględnia także okoliczność, że przekazanie sprawy na podstawie postanowienia sądu może nastąpić również w obrębie jednego wydziału na podstawie art. 618 § 2 K.p.c.

Z kolei w ust. 3 wprowadzono rozwiązanie uwzględniające przypadki, w których na skutek przekazania, zwrotu lub zakreszenia sprawy jako mylnego wpisu doszło do wyrównania wpływu, a następnie okazuje się, że sprawa powinna jednak zostać ostatecznie rozpoznana przez pierwotnego referenta. Zaproponowane rozwiązanie jest analogiczne do rozwiązania znajdującego się w § 70 ust. 3 i pozwala uwzględnić ponowne przydzielenie tej samej wadliwie zakreszonej sprawy w dalszym losowym przydziale spraw.

Zmiana w pkt 10 lit. a – z uwagi na mogący pojawić się zwłaszcza w małych sądach problem z utworzeniem składów trzech sędziów do rozpoznawania zażaleń „poziomych”, umożliwiono przesowi uwzględnienie w podziałach czynności sędziów sądu obowiązku

orzekania w sprawach rozpoznawanych poza wydziałem, w przypadku wyznaczenia do składu rozpoznającego zażalenie poziome.

Zmiana w pkt 11 – w § 70 ust. 2 doprecyzowano sposób postępowania w przypadku podejmowania przez przewodniczącego wydziału decyzji o odwołaniu posiedzenia. Ocena zasadności odwołania wyznaczonego posiedzenia, dokonywana przez przewodniczącego wydziału, wymaga zapoznania się ze stanowiskiem sędziego zastępującego nieobecnego referenta, które powinno przybrać postać pisemnego wniosku. Pozostawienie wniosku o odwołanie posiedzenia w aktach sprawy umożliwi też stronom i pełnomocnikom zapoznanie się z procesem decyzyjnym towarzyszącym odwołaniu posiedzenia.

Wprowadzony ust. 2a jest związany z kolejnymi zmianami procedury. Obowiązujący już art. 149¹ K.p.c. pozwala sądowi uzyskać informację o adresach poczty elektronicznej lub numerach faksu uczestników postępowania. Z kolei art. 458³ § 2 K.p.c. nakłada na strony niezastępowane przez profesjonalnego pełnomocnika w sprawach gospodarczych obowiązek wskazania adresu poczty elektronicznej. W konsekwencji tych zmian sądy mają możliwość niemal natychmiastowej komunikacji ze stronami i z pozostałymi uczestnikami posiedzeń sądowych. Te informacje powinny być wykorzystywane w jak najszerszym zakresie do informowania stron o ewentualnym odwołaniu posiedzenia, by zapobiec stracie czasu związanej z niepotrzebnym stawiennictwem w sądzie.

Zmiana w pkt 12 – zmiana tytułu związana jest z potrzebą uwzględnienia nowelizacji K.p.c. ustawą z dnia 30 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz.1802), która wprowadza możliwość podejmowania czynności również przez asystentów sędziego. Nadto, ponieważ przewodniczącymi posiedzeń są również referendarze sądowi, w miejsce dotychczas wymienionych w tytule „sędziów”, wpisano „orzeczników”.

Zmiana w pkt 13 – z uwagi na pojawienie się w postępowaniu cywilnym nowego typu posiedzeń – posiedzeń przygotowawczych – zasadne jest zwiększenie nacisku na pełne wykorzystanie sal rozpraw oraz innych pomieszczeń w budynku sądu lub poza budynkiem, tak by umożliwić sędziom organizowanie tych posiedzeń. Po to nakłada się na przewodniczącego wydziału obowiązek przygotowania harmonogramu korzystania z wszystkich pozostających w dyspozycji wydziału pomieszczeń, w których mogą odbywać się te posiedzenia. Również każda długotrwała choroba lub planowany urlop sędziego stwarzać powinien, po stronie przewodniczącego, obowiązek poinformowania podległych sędziów

oraz dyrektora sądu o możliwości wykorzystania zwolnionych sal rozpraw oraz innych pomieszczeń, co powinno przyczynić się do racjonalizacji wykorzystania tych pomieszczeń.

Uzupełniono także katalog obowiązków przewodniczącego wydziału o obowiązki, które nakłada na niego wyrażnie § 70 ust. 1 i 2.

Sposób przydziału pomocy asystenta, wymaga ze strony przewodniczącego wydziału zwiększonej aktywności oraz elastycznego reagowania oraz jawnego przepływu informacji w wydziale, w tym również w stosunku do asystentów.

Ustalany z miesięcznym wyprzedzeniem harmonogram umożliwia referentowi planowanie pracy z udziałem asystenta. Natomiast przewodniczący może elastycznie reagować na urlopy bądź inne planowane nieobecności asystentów oraz orzeczników, tak by zapewnić pełne wykorzystanie pomocy asystenta.

Zmiana w pkt 14 – możliwość przekazania referentowi tzw. czynności międzyinstancyjnych ograniczona została wyłącznie do spraw karnych. W myśl bowiem art. 371 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od 7 listopada br. obowiązki sądu I instancji w przypadku wpływu apelacji ograniczają się do niezwłocznego przedstawienia akt sprawy sądowi drugiej instancji. Z uwagi na zmiany procedury cywilnej należy wyeliminować zbędny obieg akt spraw w postępowaniu międzyinstancyjnym (zwłaszcza przedstawianie akt sędziom referentom jedynie w celu wydania zarządzenia o przekazaniu akt z apelacją do sądu okręgowego lub celem przekazania opłaty uiszczonej w kasie sądu I instancji). Nie zwalnia to naturalnie referentów od obowiązku rozpoznania wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia orzeczenia w sprawach cywilnych, albowiem jest to czynność z zasady zastrzeżona dla składu orzekającego.

Z uwagi na występujące w art. 394^{1a} K.p.c. i w art. 394² K.p.c. zwroty: „zażalenia do sądu drugiej instancji” i „zażalenia do innego składu sądu pierwszej instancji” zastrzega się, że w sprawach rozpoznawanych przez sąd drugiej instancji czynności niezbędne do przedstawienia akt sądowi drugiej instancji podejmowane będą wyłącznie przez przewodniczących wydziałów. Wyrazem tego są zmiany wprowadzone w ust. 1.

W ust. 3 obowiązek przedstawienia akt sędziemu referentowi po rozpoznaniu środka odwoławczego ograniczono jedynie do kopii orzeczenia. Sprawy po zwrocie akt z sądu II instancji często zalegają w referatach obciążonych pracą orzecniczą sędziów jedynie w tym celu, żeby wydane zostało przez nich zarządzenie „o zapoznaniu się z aktami”. Powoduje to

zbędny obrót spraw (sekretariat musi adnotować przedstawienie akt sędziemu celem zapoznania, a następnie stwierdzić fakt zapoznania się przez sędziego z aktami itd.). Dysponując kopią orzeczenia sędziego lub sędziowie, w przypadku, gdy orzeczenie dotyczy zagadnienia prawnego, w dogodnym dla siebie czasie mogą zapoznać się z rozstrzygnięciem sądu II instancji.

Zmiana w pkt 15 – zmiana w § 84 ust. 2 jest konsekwencją zmian w § 81. Nadto w związku z tym, że również w trakcie rozpoznawania „zażaleń poziomych” mogą wystąpić skomplikowane zagadnienia faktyczne lub prawne, w ust. 5 przyjęto możliwość zarządzenia narady wstępnej przez przewodniczącego posiedzenia.

Zmiana w pkt 16 została wprowadzona z uwagi na nowelizację K.p.c. dokonaną ustawą z dnia 30 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo upadłościowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz.1802), polegającą na dodaniu art. 47² K.p.c. Zmiany projektowane w § 84a uwzględniają także treść przepisów ustrojowych przewidujących możliwość powierzenia asystentom sędziów czynności z zakresu administracji sądowej.

Zmiana w pkt 17 została wprowadzona z uwagi na odrębne uregulowanie w Regulaminie problematyki posiedzeń przygotowawczych.

Zmiana w pkt 18 jest związana z wprowadzeniem nowego sposobu doręczeń za pośrednictwem komorników. Wprowadzone zmiany uszczegółwiają nowy sposób doręczeń wprowadzony w art. 139¹ K.p.c. Niezbędne jest przesądzenie, że w razie zobowiązania powoda do doręczenia pism za pośrednictwem komornika sąd przekazuje mu korespondencję do adresata w zamkniętej kopercie, zabezpieczonej zgodnie z wymaganiami dla przesyłek pocztowych zawierających pisma sądowe. Pozwoli to wyeliminować nieprawidłowości mogące powstać w przypadku niedoręczenia pozwanemu wszystkich wymaganych dokumentów.

Zmiana w pkt 19 uwzględnia potrzebę możliwie najszybszej wymiany informacji między organami władzy publicznej z uwzględnieniem dostępnych środków komunikacji elektronicznej. Obecnie wszystkie jednostki prokuratury, komornicy, notariusze oraz organy administracji publicznej posiadają już własne adresy poczty elektronicznej, więc nie ma przeszkód natury technicznej do prowadzenia korespondencji z organami wymienionymi w § 101 wyłącznie za pośrednictwem poczty elektronicznej, co dodatkowo poza oszczędnością czasu spowoduje też realną oszczędność środków budżetowych.

Zmiana w pkt 20 jest konsekwencją eliminacji instytucji warrantów i rewersów z obowiązującego prawa.

Zmiana w pkt 21 wiąże się z wprowadzeniem w art. 271¹ K.p.c. możliwości składania przez świadków zeznań na piśmie.

Zmiana w pkt 22 także ma na celu odciążenie przewodniczącego wydziału od pozaorzeczniczych czynności administracyjnych

Zmiana w pkt 23 – przebieg posiedzenia przygotowawczego został uregulowany w przepisach art. 205⁵-205⁸ K.p.c w brzmieniu obowiązującym od 7 listopada 2019 r. Posiedzenie to jest zbliżone do posiedzenia niejawnego, nie ma więc przeszkód do połączenia go ze spotkaniem informacyjnym, którym mowa w art. 183⁸ § 4 K.p.c., co też wskazano w § 152a.

W § 152b wskazano konieczne pouczenia dla stron, które powinny im zostać doręczone przed posiedzeniem, z uwagi na przewidziane procesowe konsekwencje niestawiennictwa.

Trudne warunki lokalowe w wielu sądach uzasadniają możliwość odbywania posiedzeń przygotowawczych nie tylko na sali rozpraw, ale również w innych pomieszczeniach (np. gabinecie sędziego).

Do wokand z posiedzeń przygotowawczych zastosowanie powinny mieć regulacje dotyczące sporządzania wokand z posiedzeń niejawnych, stąd też w § 152d zawarto stosowne odesłanie.

Zdecydowanie odformalizowany charakter posiedzeń przygotowawczych uzasadnia wyeliminowanie nakazu powstawania z miejsca, gdy przemawia się do sądu lub gdy sąd zawraca się do danej osoby, stąd regulacja § 152e.

§ 153f jest w zasadzie powtórzeniem regulacji § 115 ust. 1. w zakresie formy utrwalenia planu rozprawy.

Z uwagi na wymóg z art. 205⁷ § 3 i 4 K.p.c. odraczanie terminu posiedzenia przygotowawczego jest dopuszczalne jedynie na czas oznaczony, należało zatem doprecyzować w § 154g obowiązek ogłoszenia stronom kolejnego terminu.

Przepis § 154h rozwiewa wątpliwości co do sposobu postępowania w sytuacji, gdy na posiedzenie przygotowawcze zostanie wezwana strona, a obok lub zamiast niej stawi się jej nowo ustanowiony pełnomocnik. Z punktu widzenia celów posiedzenia przygotowawczego

sytuacja taka jest dopuszczalna, wobec czego należy jasno wskazać, że pełnomocnika takiego należy dopuścić do działania na tym posiedzeniu, a obowiązek stawiennictwa należy uznać za spełniony przez stronę.

Zmiana w pkt 24 dotyczy nowych rozwiązań w zakresie opłat sądowych.

Przepis § 162a reguluje sposób wykonywania postanowień u.k.s.c. przewidujących obniżenie opłaty od pozwu i zaliczenie opłat już uiszczonych na poczet opłat kolejnych. Wymaganie, by strona uiściła opłatę w pełnej wysokości, a sąd ją potem zwracał, byłoby oczywiście niepraktyczne, wobec czego należy określić, że opłatę uiszczoną przez stronę w już obniżonej wysokości należy uznać za prawidłową.

Przepis § 162b precyzuje, że przy obliczaniu wysokości nowej opłaty należy przyjmować opłatę należną od pierwotnie sformułowanego powództwa w wysokości nie uwzględniającej ewentualnego zwolnienia od kosztów sądowych obejmującego tę opłatę.

Zmiana w pkt 25 zostaje wprowadzona z uwagi na uchylene art. 505⁸ § 1 i 2 K.p.c. oraz art. 517 K.p.c. z dniem 7 listopada 2019 r.

Zmiana w pkt 26 ma na celu sprawne umożliwienie sądowi, do którego wpłynął pozew przewidziany w art. 505³⁸ K.p.c., zapoznanie się z przebiegiem zakończonej sprawy rozpoznawanej w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Zmiana w pkt 27 – przepis ten został dodany do działu V rozdziału 1 Regulaminu z uwagi na wykreślenie § 85, który dotychczas regulował przygotowanie posiedzenia lub rozprawy zarówno w sprawach karnych jak i cywilnych.

Projektowana nowelizacja dotyczy również kwestii specjalizacji w kontekście przydziału spraw, przydziału spraw w sprawach opiekuńczych i nieletnich, wysokości wskaźnika procentowego udziału w przydziale spraw wpływających do wydziału, wprowadza nowy wzór formularza podziału czynności, a ponadto obejmuje zmiany o charakterze doprecyzowującym.

Korekta brzmienia § 48 ma na celu rozszerzenie zastosowania możliwości przewidzianej w przepisie również na sprawy inne niż sprawy karne.

Zmiana brzmienia § 55 ust. 2 wynika z tego, że przepisy o wyłączeniu sędziego mają zastosowanie do wszystkich orzeczników. Zmieniono więc oznaczenie osoby, której dotyczy

przepis, z „sędziego” na „orzecznika”. W efekcie przedmiotowa regulacja obejmie też referendarzy sądowych.

Projektowane brzmienie § 55 ust. 1 łączy dotychczasową treść ust. 1 i 3, a ponadto w sposób formalny określa pojęcie specjalizacji.

Należy zauważyć, że wprowadzony do przepisów Regulaminu urzędowania sądów powszechnych z dniem 1 stycznia 2016 r. wymóg zgody wszystkich sędziów na specjalizację z uwagi na zmianę warunków organizacyjnych, pojawienie się dużych wydziałów oraz wprowadzenie wspólnego przydziału, okazał się dysfunkcyjny. Dysfunkcyjny okazał się również wprowadzony z dniem 21 czerwca 2019 r. w nowym Regulaminie wymóg braku sprzeciwu któregośkolwiek z sędziów w wydziale na specjalizację, przy jednoczesnym wymogu doręczenia pocztą projektu podziału czynności.

Wobec powyższego należy uznać, że zaproponowany w projekcie wymóg braku sprzeciwu 85% sędziów jest w stanie dostatecznie uchronić przed specjalizacjami mającymi na celu w istocie ochronę „specjalistów” przed normalną pracą (w wydziałach do 6 sędziów warunek jest równoważny brakowi sprzeciwu wszystkich sędziów, w wydziałach od 7 do 13 sędziów można pominąć sprzeciw tylko jednego sędziego).

Brzmienie § 55 (w ust. 4) doprecyzowano w ten sposób, że przy ustaleniu odsetka braku sprzeciwu nie bierze się pod uwagę sędziów delegowanych do innego sądu lub innej jednostki oraz sędziów nieobecnych, których referaty zostały podzielone (tacy sędziowie po powrocie do orzekania na podstawie § 67 ust. 1 będą traktowani jako nowi sędziowie w wydziale). Sędziów delegowanych na podstawie art. 77 § 1 u.s.p. projekt wyklucza ze współdecydowania o specjalizacjach także w sądzie, do którego zostali delegowani. Takie ograniczenie jest naturalne w przypadku sędziego, który nawet w razie delegowania na czas nieokreślony może zostać odwołany z delegacji.

Projekt utrzymuje zasadę, że powierzenie orzekania w sekcji nie wymaga zgody ani sędziego przydzielanego do sekcji, ani pozostałych sędziów w wydziale, oraz rozszerza ją na sędziów orzekających w sprawach z Konwencji haskiej. Okazało się, że przeszkodą w należyтым funkcjonowaniu tej specjalizacji jest albo brak zgody pozostałych sędziów albo brak chętnych o odpowiednich kwalifikacjach. Ze względu na wagę tych spraw konieczne jest usunięcie wymienionych przeszkód poprzez uniezależnienie wprowadzenia tej specjalizacji od zgody sędziów (tak jak utworzenia i przydziału do sekcji). Z przepisem powiązana jest zmiana § 68 wprowadzająca minimalne wskaźniki przydziału w pozostałych

sprawach dla sędziów orzekających w sprawach z Konwencji haskiej oraz dla sędziów ich zastępujących.

Przechodząc do zaproponowanych w projekcie regulacji dotyczących przydziału spraw w sprawach opiekuńczych i nieletnich, należy wskazać, że art. 47a § 1 u.s.p. wprowadza jako zasadę losowy przydział spraw, jednocześnie w § 4 pozwalając na odstępianie od losowego przydziału na rzecz przydziału terytorialnego spraw opiekuńczych i nieletnich, lecz już nie na rzecz dowolnych zasad przydziału, jak w przypadku spraw wykonawczych. Dlatego należało odwołać się do możliwości łączenia spraw na podstawie art. 219 K.p.c.

W zakresie zaproponowanego brzmienia § 56:

- ust. 4 zapewnia zmianę sędziego prowadzącego już od 3 lat powiązane sprawy, przy czym oznacza to zmianę tylko w nowych sprawach, a nie w toku sprawy,

- ust. 5 umożliwia odstępstwo od zasady wykonywania przez sędziów swoich własnych orzeczeń na rzecz przydzielenia sprawy wykonawczej „starego” orzeczenia sędziemu prowadzącemu nową sprawę danej osoby,

- ust. 6 zapewnia przydział spraw powiązanych jednemu sędziemu w przypadku podziału referatu innego sędziego. W pierwszej kolejności podział obejmuje przydział dzielonych spraw – zarządzeniami przewodniczącego wydziału – sędziom, którzy mają w swoich referatach inne sprawy dotyczące danego małoletniego (nieletniego). Następnie należy w SLPS zaznaczyć sygnatury spraw do podziału tak, aby losowy podział referatu objął tylko po jednej sprawie dotyczącej danego małoletniego (nieletniego). Wreszcie przewodniczący wydziału przydziela pozostałe sprawy tym sędziom, którzy w poprzednim kroku wylosowali sprawę danego małoletniego (nieletniego).

W odniesieniu do sędziów delegowanych do pełnienia czynności i prowadzenia zajęć szkoleniowych w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury obecnie dopuszczalne jest procentowe rozróżnienie w przydziale spraw po zasięgnięciu opinii dyrektora Krajowej Szkoły. Regulacja ta budzi wątpliwości, także w ocenie prezesów sądów z uwagi na brak jasnych i przejrzystych kryteriów przydziału. Zasadne stało się zatem określenie w projektowanym rozporządzeniu w sposób jednoznaczny, z zastosowaniem kryteriów związanych z pełnionymi obowiązkami, zasad przydziału spraw tym sędziom.

W projekcie rozporządzenia zaproponowano również nowy wzór formularza podziału czynności. Dotychczas obowiązujący wzór formularza ma postać zarządzenia prezesa sądu.

Wynikająca z art. 22a u.s.p. konieczność wydania przez prezesa sądu zarządzenia ustalającego podział czynności nie oznacza, że na stronie sądu zarządzenie to ma zostać opublikowane *ad verbum*. Dla stron istotna jest przejrzysta forma i data, od której podział obowiązuje, a nie data zarządzenia prezesa. Ponadto jeśli podział czynności przestanie być zbiorem indywidualnych podziałów, zachodzi niebezpieczeństwo, że prezesi sądów będą zamieszczać na stronie sądu swoje zarządzenie o kolejnych zmianach podziału, lecz na stronie sądu nie będzie dostępny ujednolicony tekst. Dlatego proponuje się formularz niemający postaci zarządzenia prezesa sądu, lecz będący wyłącznie tabelą mającą odzwierciedlać aktualny, ujednolicony podział czynności.

Określając datę wejścia w życie projektowanego rozporządzenia (po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia) przewidziano jednocześnie wejście w życie zmian będących następstwem uchwalenia ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1469), która w zasadniczej części wchodzi w życie z dniem 7 listopada 2019 r., z dniem następującym po dniu ogłoszenia. Wejście w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia przewidziano również dla § 1 pkt 28 i § 2, dotyczących nowego wzoru formularza podziału czynności. Uzasadnieniem dla jak najszybszego wejścia w życie § 1 pkt 28 i § 2 projektowanego rozporządzenia jest umożliwienie stosowania nowego wzoru formularza podziału czynności. Zgodnie z przepisem przejściowym § 2 nowy formularz czynności będzie miał zastosowanie po raz pierwszy do podziałów czynności, które zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 22a § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych będą ustalane przez właściwych prezesów sądów najpóźniej do końca listopada 2019 r. Zważywszy na to, że przygotowanie nowych podziałów czynności jest procesem rozciągniętym w czasie, jak najszybsze wejście w życie przepisów § 1 pkt 28 i § 2 umożliwi wykorzystanie nowego wzoru formularza w tych przygotowaniach, jednocześnie zaś przepis § 2 zapewnia, że wejście w życie przepisów z dniem następującym po dniu ogłoszenia nie będzie stanowić zaskoczenia dla adresatów i nie będzie wiązać się z koniecznością natychmiastowego podjęcia działań związanych ze stosowaniem nowych przepisów.

Dłuższe *vacatio legis* przewidziano dla wejścia w życie § 1 pkt 9 dotyczącego zmiany brzmienia § 61 ust. 2 pkt 6, który ma wejść w życie z dniem 7 lutego 2020 r., z uwagi na wejście w życie z taką datą odpowiednich zmian w K.p.c. Z dniem 1 stycznia 2020 r. ma wejść w życie § 1 pkt 8 dotyczący zmiany brzmienia § 56.

Wobec powyższego tak określony termin wejścia w życie należy uznać za uzasadniony zgodnie z warunkami określonymi w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461).

Projekt rozporządzenia został zamieszczony na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości i Rządowego Centrum Legislacji, stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Projekt nie wywiera bezpośredniego wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorstw.

Przedmiot projektowanego rozporządzenia nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej i nie podlega przedstawieniu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, o których mowa w § 27 ust. 4 *uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów* (M. P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.).

Projekt nie zawiera norm technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w *rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych* (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Nie była dokonywana ocena OSR w trybie § 32 *uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów* (M. P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.).

Nie ma możliwości podjęcia alternatywnych w stosunku do projektowanego rozporządzenia środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisów mających na celu ograniczenie biurokracji ani też mogących spowodować jej wzrost.

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało negatywnego wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw, jak również nie będzie miało negatywnego wpływu na sytuację i rozwój regionalny.